

КАРЛОС СУЧОВОЛСКИ ПРОТИВ ПРОСТРАНСТВОТО И ВРЕМЕТО

Превод от испански: [Неизвестен], —

chitanka.info

За да предотврати аномалията, си каза отново: аз съм Мануел Тараскон и се намирам близо до моя дом... Беше ли се случило нещо непредвидено... или бе илюзия? Във всеки случай не можеше просто да го игнорира и да продължи... Да продължи ли? Може би това правеха всички човешки същества, но сега... той...

Възможно ли беше все още да живее със съня, който го бе извадил от леглото, както си спомняше... и как трябваше да си го спомня? Задаваше си тези въпроси, насочени спрямо нестабилността на нещата, но фактът, че задаваше въпроси, сам по себе си бе нестабилен. Да се окаже през нощта под открито небе... Може би беше излязъл навън, вместо да се върне в леглото, ала кога и защо...? Ако... ако улицата, на която се намираше не бе тази, наблюдавана от прозореца му...? Спомни си собствените си къща, прозорец и улица, дори успя да реконструира точното изображение на паважа. Там, при него не беше валил дъжд като тук.

Случилото се през нощта бе достатъчно трайно. За останалото се огледа наоколо, търсейки други несъмнени факти, но не откри нищо. Освен това как можеше да бъде така облечен? Мисълта за това го накара да се разтрепери повече от нощния студ. Късият панталон и фланелката, с които имаше навика да спи през цялата година и които заместваха пижамата му, изглеждаха смешни. Даже не можеше да си го обясни като проява на ексцентричност. Нима причината бе в мястото? В този случай нещо се беше провалило „преди“, където и да е било..., но това не го освобождаваше от отговорност.

За момент си разроши косата, докато се питаше: как може да ми се случи нещо толкова абсурдно? Хайде, Мануел, сутринта ще бъде много тежка, когато се появят ония типове, дето ще дойдат да правят одит на проекта, за да кажат дали ще вложат пари в него, или не... Спомняше си безупречно за това, както и за странната идея, която го бе измъкнала от постелята, а после се беше махнала от главата му без угризения, като по този начин подкрепи умственото му здраве. Но това, което не си спомняше, бе дали се беше върнал в леглото. Направи ли го или бе излязъл навън, за да се изгуби по улиците на града? По-скоро не си го спомняше и сега застанал на улицата, а не в леглото си, усети, че този факт анулира решението му, а според програмата... Как се казваше, САИА ли? Не трябваше ли да не забравя инициалите й?

Нима не се сецаше за тях, след като отново бе заспал? Което се беше оказало отвратително.

Мануел направи няколко крачки по средата на улицата и погледна към светещата реклама на бара отсреща. Някои от осемте й букви зад витрината просветваха с прекъсване: „Ба... гу...“ Докато зъзнеше, неоновото премигване играеше по паветата на улицата. Той се доближи. Осемте букви приличаха на гатанка, с тъмни места между тях. След няколко секунди се сети: „Бар гуцер“. Беше му помогнала старата мания да коригира граматични грешки. Но някак си му се искаше барът да се казва „Котката“.

Вече изправен пред витрината, погледна вътре през стъклото. Светлината изтръгваше от полумрака на вътрешността безлюдните маси, върху които стояха обърнати с краката нагоре столове. Под вратата се процеждаха остатъци от сапунена вода. Бяха затворили преди малко и привършили с почистването. Ситуацията зъзнеше като аларма, сочеща място с липса на данни в паметта му, където се раждаше опасна бездна. Внезапно придоби странно усещане за нещо дежа вю. „Вече видяно“, да! Като някакво предчувствие или предсказание ли? Но как би могъл учен... като него...? Той се укори, защото наистина беше учен. Тогава какво правеше тук, защо трепереше на студа и се мотаеше, вместо да си стои у дома, в къщата на доктор Тараскон, знаменития физик, който по навик трябваше да се събуди на сутринта? Да, такова бе указанието, което...

Мануел направи усилие, разбирайки, че нищо не му просветва в съзнанието..., а рекламата продължаваше да скрива част от буквите си... (особено два пъти „р“), като предполагаем спомен.

Не можа да преодолее прилива на неудоволствие в себе си. Тези от САИА..., дали биха могли да направят грешка по време на прехвърлянето? Но не трябваше да мисли за това, а да го забрави. В предварителната програма съществуваша правила (сега си ги спомняше, макар че не би трябвало), ала изглежда те бяха такива спрямо... остатъка от... неговия живот... Дори събудиха другия в него и му придадоха същата външност и същата памет — на този, който знаеше да гледа враждебно в промеждутъка между изгасването и новото светване на рекламата..., когато се появяваха видимите букви, докато останалите липсваха... Всичко бе обратно...

— Не, не! — извика на висок глас. — Това е бил само странен сън. Аз, Мануел Тараскон трябва да се върна в леглото и да заспя отново.

Лицето му неволно се изкриви в гримаса на отвращение и след като се обърна, изпита леко замайване. Трябваше да се отдалечи по-скоро оттук, да направи всичко възможно нощта да свърши. Може би да продължи да върви по тази улица, докато стигне до някоя позната отправна точка за сравнение. Беше готов да приеме, че дъждът се е извалял бързо и след това внезапно се е появил студен вятър, но това не можеше да бъде предвидено нито от Мануел Тараскон, нито от когото и да било. И дори от тези от САИА ли? Ай, трябваше да се отърве от тези абсурдни неща, но първо да ги приеме като такива, каквито трябваше да бъдат! Включително беше готов да приеме, че е станал жертва на малка загуба на съзнание и е пристигнал тук със собствените си крака или бе взел такси... За да се предпази малко от студа, повдигна яката на фланелката си, с която той, докторът е трябвало да излезе на улицата и по някакъв начин и някаква причина да пристигне на това място. Каза си:

— Може би това понякога се случва с мен..., макар че не ме уведомиха... Без да си дам сметка досега... — коригира се той, отхвърляйки нелепото възвръщане към темата, обратно на очаквания ефект. Във всеки случай, продължаваше да е убеден, че никога досега не се е намирал тук. С изключение на „Ба... гу...“, надписа, който продължаваше да го удря като с чук по мозъка... от „пространството и времето“. Да, колкото и да беше абсурдно. „А ако нещо е останало незавършено?“ — помисли. Несъмнено без липса или наличие на вина се намираше сам в това време и беше единственият отговорен за онова, което предстоеше да се случи...

Хрумна му следната възможност: да използва нещо от миналото, което да му съответства. От собственото минало на Мануел Тараскон, който трябваше да го възобнови в колкото се може по-ранен период, за да прекъсне „съхраненото“ в... континуума (Съхраненото ли?). Без съмнение поради съня (онзи сън). Може би трябваше да направи нещо, преди да се върне в дома си. След това на сутринта би направил това, което доктор Тараскон имаше навика да прави. Да слезе по стълбата, да излезе навън и да купи вестник, а преди да закуси, да прочете заглавията... Тогава би могъл да погледне към улицата през прозореца,

потвърждавайки подкрепянето на своята съдба, после да изпие кафето си и накрая спокойно да се отпрати към Факултета, без всичко това да е подозирано от тези, които го очакват. Кой, освен доктор Тараскон би трябвало да се намира там, в постоянния свят, представяйки се макар и с малко закъснение пред тази жива сбирка, представляваща неговите интереси? По този начин присъстващият би се подсигурил и всяко друго минало — било то в сънищата или където и да е другаде — щеше да приключи със своето окончателно изчезване. И би забравил като изпитан кошмар произхода си, залата, кушетката, пътуването към... и липсващите тъмни букви. Ай, колко трудно щеше да бъде да забрави всичко, което не е било негово собствено, но което щеше да му даде повече! Трябваше обаче да успее. Да забрави правилата и програмата, зависимостите, които не биваше никога да си спомня, макар че се бяха осъществили. Да забрави и „Бар гуцер“, влажните улици, сапунената вода и неочаквано студения въздух. Да, би било добре да забрави и за себе си и за доктор Мануел Тараскон — какъвто си го спомняше, все едно друг човек, но би оставил постъпките от всекидневния си живот такива, каквито бяха събирани в паметта му в продължение на същия този живот. Ала нека тази нощ да прекъсне, за да узнае, че... Ай, някакво вътрешно самохвалство го разнежи.

Докато смазващият, безпричинен страх го оковаваше във веригите си, двете букви „р“ бегло се появяваха в разсъдъка му. Изведнъж почувства болка от нещо неопределено, някаква носталгия, която не бе негова. Безапелационно внушение, което очевидно се беше утвърдило без да го забележи и го подтикваше да търси отговор. Не можеше да продължава с тази съпротива, бе принуден да направи точно обратното. Той се обърна и погледна към мистериозното място, където масите и обърнатите върху тях столове се появяваха и изчезваха, подканвайки го да влезе, и този път не се отказа. Доближи вратата на заведението и се опита да я отвори. Натисна дръжката на бравата с единственото намерение да вдигне шум, без да се мъчи да преодолее заключването ѝ. И когато беше склонен да потърси друг начин за влизане, усети ръката си сгъната в лакътя и поставена зад гърба му, докато друга ръка го изблъскваше срещу витрината.

— Стой мирно, не мърдай!

Мануел успя да забележи през рамо униформен полицаи.

— Какво правиш тук по тези часове? Какво си изгубил вътре? Видял ли си как си облечен? Да не си избягал от лудницата?

— Почти е така, полицейски агент — отвърна автоматично Мануел, сякаш през цялото време бе изпитвал липса на подобна идея за тази част от пъзела. — Забравих тук чанта с документи, а сутринта ще ми трябва.

— Застани странично до стената с ръце към витрината!

Полицаят опипа Мануел за скрито оръжие и след това застана очаквателно.

— Опасявам се, че трябва да почакам, докато отворят и това повече ще усложни нещата — каза Мануел и се обърна към него.

— Няма да стане, днес е понеделник — отвърна полицаят и посочи малката табелка откъм вътрешната страна на витрината, в която Мануел не се бе вгледал. — Виж какво пише: „В понеделник е затворено поради почивка на персонала“.

— Нима утре е понеделник? И какво ще правя без чантата си?

Мануел продължаваше да следва прокараната от него нишка, която отслабваше също като първоначалната идея, преминала през главата му (Твърдението му можеше и да е вярно, защо не?), но имаше чувството, че се оплита в ставаща все по-гъста паяжина. Все пак нейната плътност му изглеждаше като най-голямата гаранция против чуждото подозрение, без да бъде сигурен дали това изобщо е възможно в този непознат свят, все тъй враждебен и странен. По никакъв начин не си спомняше разказаното от него събитие, но... Може би ставаше дума за деформация на сън със смътни, неволни спомени, а не за стара и забравена реалност, или за отдавнашна малка случка в реалния живот на Мануел Тараскон, която каквато и да беше, не би следвало да се приема изцяло.

Мануел неочаквано почувства страх, който без съмнение произтичаше от програмата. Под надзора на полицая погледна към неясния в далечината, но желан край на улицата. Може би там се намираше неговата къща.

— Трябва да тръгна натам... — рече високо, но по-скоро на себе си, този път без да се обръща директно към полицая, а след това го изгледа в очите. — Мисля, че ще бъде по-добре, ако забравите за чантата ми завинаги.

— Става ли ви нещо? Не ми изглеждате много добре. Нека да ви заведе до дома ви. Отсреща ли се намира или някъде другаде?

— Какво? О, не се притеснявайте, господин агент, много ви благодаря. Но ще се прибера сам до къщата си. Трябва да си почина.

След като каза това, Мануел трябваше да си тръгне, но не го направи. Епизодът с полицаия продължи да виси в пространството и времето като фиксирана фотография. Може би униформеният бе обърнал повече внимание на неговите неуместни дрехи или на отнесения му поглед, а вероятно и на недостатъчната му адаптация към нормалното състояние... Междувременно той не можа да предотврати по-силната атака на спомените за процеса на прехвърляне и пътуването в миналото. Продължаваше да бъде убеден, че през следващия ден, когато ежедневието на Мануел щеше да започне, би забравил за случката и би си я припомнил само ако стисне нажежен гвоздей. Но като че ли обстоятелствата го бяха притиснали в ъгъла, за да направи отново малкото..., което е знаел, че се е случило. За кратко време би бил напълно Мануел Тараскон и само него. В същата степен, в която важните събития да потвърдят получените данни от прехода, осъществен от САИА след началото му, тъй като събитията от бъдещето щяха да свържат брънките на веригата със запомнените и Мануел щеше да успее да се почувства така, както Мануел Тараскон се бе чувствал преди съня, който го беше събудил (Този абсурден сън!), и през остатъка от своя живот вече дори минимално нямаше да може да се отличава от него, нито да си припомня миналото, оглеждайки се в огледалото, нито да се отличава в очите на своите съвременници. Тази механика би била незабележима (и необратима) и тя би размила смътните спомени на качествения стар андроид... Ай!...

Единствената лоша последица от това странно събитие в което беше въввлечен и което заплашваше всичко, бе, че то караше Мануел да се страхува, че очакваното и естественото биха могли да се провалят. Че бъдещето нямаше да се случи...! Защото как би оцелял в свят, където дори едно мъничко събитие можеше да остане извън програмата? Този въпрос не беше ли неизбежен? Не бе ли също неизбежно да се запита за неизвестността, която обграждаше този бар и се криеше под очевидното му наименование, чиито надпис не можеше да се разчете...? Ай, дано Мануел Тараскон през тази нощ да

си беше оставил вътре чантата с документите — чантата, за която Мануел съзнателно или несъзнателно извърташе фактите спрямо прехвърлянето, оставяйки смътна, макар и полезна следа, за да излезе от затруднението си и за да може да обясни на полицая защо стои тук...! Нима това би било възможно? Докато продължаваше да стои неподвижно, без да получава нови въпроси от страна на агента, той направи усилие и започна да възвръща увереността си: възможно бе усещането за забравен спомен, което бе стигнало до „Котката“ (както му се искаше да се казва бара). Това би било положителен симптом, показващ, че Мануел Тараскон се утвърждава в изкуственото си тяло и в обновения си наскоро разум, поради което трябваше да действа според собствените си импулси, които може би бяха дори по-неразбираеми, отколкото изглеждаха. Той погледна към полицая, който мълчеше и го наблюдаваше като объркан инквизитор, очаквайки го да се изясни.

— О, извинявайте, агент, не е станало нищо особено! Но работата е там, че в чантата се намират... бележките ми за учебните занимания. Вече знаете... Останах с празни ръце и мислех как да си разреша проблема. Накратко, няма да продължа да се занимавам с него. Най-уместното е да се върна тук във вторник. Добре, трябва да тръгвам, благодаря за всичко.

Мануел му обърна гръб и започна да се отдалечава.

— Слушайте! — извика полицаят. — Един момент! Не отговорихте на въпросите ми!

Мануел се спря, без да се обърне. В действителност бе решил да не се отдалечава много от това място. Не беше склонен да позволи навлизането в света на Мануел Тараскон да изтрие завинаги това досадно преживяване и да заплаши доброто му бъдеще, незнайно с какви последици.

Полицаят го изчака и когато го доближи, не отстъпи назад. Напротив, направи крачка към него и го хвана за ръката.

— Попитах ви как се казвате и какъв е вашия адрес...

— Да, разбирам, аз съм от Залата... искам да кажа, че съм Мануел Тараскон, доктор Мануел Тараскон. И живея на „Сан Франциско“ номер три — отвърна Мануел, припомняйки си улицата, къщата, спалнята и последната жена, която беше преспала с него дотогава. Дали се бе случило преди няколко дни?

— Тази улица къде се намира? — запита полицаят.

— Близко до кралския дворец.

Спомняше си го безпогрешно, представи си назъбената му кула на фона на чистото небе.

— И защо пристигнахте тук, така далече от къщата си и с толкова малко дрехи, а?

Мануел пое въздух бавно и дълбоко, без да може да предотврати това действие да бъде забелязано. Най-големият проблем би възникнал, ако се окаже, че този град не е същият и времето не съответства. Въпреки че по-лошо би било да е пристигнал тук, докато другият Мануел продължава да се намира някъде там. Нелепостта на тази мисъл му хареса и той се усмихна странно, но полицаят очакваше нещо повече.

— Не помня как стигнах дотук. Мисля, че с такси... и с няколко приятели... Да, така беше. Минавахме оттук и изведнъж този „Ба... гу...“, виждате ли рекламата, привлече вниманието ми и каза: „Да влезем, за да пийнем по нещо“. Направихме го и се задържахме на това място за кратко време.

Мануел не разбираше откъде измъкна тази глупава история. Полицаят не отклони погледа си от лицето му, където бе фокусирал настойчиво лъча на своето фенерче.

— Това не би могло да се случи през последните двайсет и четири часа — отбеляза той.

— Защо?

— Защото вчера започна стачка на таксиметровите шофьори заради убийството на един от тях, за да го ограбят. И все още не сме заловили убиеца. Знаете ли, мисля, че ме лъжете. Вижте, господин... Тараскон — каза полицаят. — Ще бъде по-добре да ме придружите, след това ще ви отведем в дома ви. Но първо трябва да ви идентифицираме. Съгласен ли сте? Зад ъгъла съм паркирал колата си. Тръгваме ли?

Мануел потрепери: нямаше да се окаже в къщата си на разсъмване, а в карцер от двайсет и първи век. Какви последствия щеше да има тази промяна, ако не незабавно, то във времето и в бъдещето? Без съмнение, някой бе направил тежка грешка, привличайки чуждото внимание, преди пълното дооформяне и разработване на ситуацията. Но нали тя сега беше негова!

Инструкциите на програмата винаги бяха прецизни. Но също така бяха насочени в смисъл, че той сам трябваше да се ръководи от оригиналните спомени на Мануел. Ала появата на „Ба... гу...“? — попита се смело. След това се замисли дали барът не би могъл да се казва „Овцата“.

— Не разбирам намерението ви — рече той. — Бележникът ми би трябвало да се намира в онази чанта. Паметта ми винаги е била пълна катастрофа. Няма да мога да позвъня на никого, дори във факултета, ако е отворен. Ще се изненадат. Ще кажат, че съм умрял.

Мануел се изненада сам от себе си заради тези неадекватни аргументи, които при все това му се струваха убедителни. Тогава му хрумна идеята, че може да изтрие всичко, за да започне отново, както когато излезе с девствен ум от Залата, където живееше и се обучаваше. Това вече не бе възможно и той го знаеше, но се налагаше да изтрие нещо и то колкото повече, толкова по-добре. Щеше да му позволи да търси — спокойно и дискретно, като в бар „Котка“, като в миналата си памет и където бе необходимо, преди да е станало късно.

След всичко станало, единственото, което знаеше беше, че Мануел Тараскон се оказа не там, където трябваше да се намира, и причината бе този извратен полицаи. Единственият, който можеше да разстрои бъдещето. Ставаше дума за един нищожен проклет индивид от настоящето, нищо повече. Мануел съедини ръцете си с единствено движение, преплете пръсти и нанесе удар отдолу нагоре, като със стик за голф. Удари брадичката на агента, след това нанесе нов удар отстрани, между врата и бузата. Последва силен ритник в главата, който уби полицаия. После Мануел завлече претърпялото трайна несполука тяло зад ъгъла на улицата. Там свали сакото му и го облече (това го накара да се почувства по-добре). На ръката на трупа просветна стъклото на часовник и той го махна от нея, за да го сложи на собствената си жива китка. Беше три часа полунощ, оставаха още два или три часа тъмнина. Вече имаше власт над измерването на времето в тази приемна епоха. Ситуацията се подобряваше! Накрая взе шапката на бившия полицаи и се върна към бара. Като застана пред вратата, Мануел пхна във вътрешността на шапката левия си юмрук (Доктор Мануел Тараскон винаги е бил левак) и удари стъклото. Чу се звук като от разбиване на бутилка в стена, което в този квартал без съмнение не представляваше нищо странно. Промуши ръка през

направения отвор, отмести пластмасовата щора и напипа вътрешната дръжка на бравата. След няколко секунди вече беше във вътрешността на бара. Този път всичко вървеше идеално. „Гледал си кървави филми, нали доктор Тараскон? — каза сам на себе си и сля мига със следствието, чиито спомен му бе помогнал да изненада проклетия полицај. — И сега, продължи той, къде биха сложили чантата на Мануел, ако са я намерили и ако е била забравена тук?“ Той се отправи към плота на бара и мина от другата му страна. После започна да претърсва пипнешком задната му част. Светлината на неоновата реклама избухваше периодично и проектираше сянката му в огледалата. Този, който би изследвал вътрешността на бара, би повярвал, че става дума за образи в кинескоп от друго време, хванати предварително на друго място.

Мануел на няколко пъти се спря, сякаш беше намерил в себе си чужда съвест, за която неговото поведение бе абсурдно, дори приличаше на блънуване. В стъклото на витрината се беше видял лице в лице с доктор Тараскон, който го гледаше изненадано. И в двата случая го нападаха същите въпроси: какво правеше там, търсейки нещо, което се намираше само в неговото въображение, а поначало то му бе сервирано само за да даде правдоподобно обяснение на полицај? Може би Мануел е бил там през предишната нощ или някой друг път? Не правеше ли опасно отклонение от автентичните си спомени, не ги ли създаваше от момента, в който беше пристигнал тук, не бяха ли чисти фантазии, които идваха отнейде и се преплитаха с истинските спомени на автентичния Мануел — единствените, които биха могли и би трябвало да се възпроизведат и оцелеят, но изглежда по някакъв начин се бяха замърсили? Той още два пъти претърси лавиците зад бара, за да намери хипотетичната чанта. Накрая усети безсилие, но продължи да търси между масите, докато се почувства напълно изгубен. Това място продължаваше да изглежда непознато. Не, Мануел Тараскон никога не го бе посещавал. Светлините на рекламата продължаваха да се запалват и угасват, отбелязвайки хода на времето. И тя му казваше нещо, нещо. Мануел погледна циферблата на часовника на полицај. Щеше да се разсъмне след час и половина и доктор Мануел Тараскон нямаше да се намира в дома си, за да спи и сънува, или да страда от атака на безсъние, застанал все още пред прозореца, замислен за нещо логично, което го беше накарало да се

събуди, но сега се намираше там, в абсурдния „Бар гуцер“, объркан от глава до пети, без да може да си обясни как беше пристигнал в този квартал, как се бе оставил да се убеди, че през тази нощ е изгубил чантата си в това заведение и как бе придал на този факт такава важност, както и как можа да извърши убийство...? Мануел се разтърси вътрешно от мисълта: ами ако се касаеше за някой друг сън на доктор Тараскон?

Представи си доктора опънат на леглото в дома си, преди да го извадят от Залата в латентно състояние — там, в бъдещето. Сигурно той се опитваше се да заспи, като преглеждаше списание с новините от деня или възкресяваше подновените си фантазии, желаня и озлобления. И изведнъж бух, тряс..., „Кот-ка, Кот-ка“ или светещ неонов надпис с име, което може да съдържа друго име, надпис с липсващи букви като чене, на което липсват някои от зъбите или като граматическа грешка приемаща формата на надпис, след това на бар и така нататък. И в този момент, след звука „бух“..., и се появява извънземен индивид от друго време, който моли Службата за приложно разбирателство и трайни връзки да му отпусне хиляда години в бъдещето (по отношение на часа, който показва часовника на полицая), за да включи в работния си екип човешкото същество, наречено Мануел Тараскон, което в своето време живее в Мадрид, на улица „Сан Франциско“ номер три. Според теорията за това би било достатъчно да докаже, че е прочел мислите му и е стигнал до извода, че „Въображението му се е изтласкало до границата на нашето изследване и няма да премине тази точка“.

Системата обработва, проверява хода на събитията в обкръжаващата среда и отговаря положително. Сетне определя пространствено-времените координати с помощта на пет формули, разбираеми за извънземния, и установява „огледалото“, като тези пет окултни формули са валидни в пространството между два еднакви знака във форма на „р“, нещо като „р“ и „р“, където доктор Мануел Тараскон и андроидът трябва да се срещнат, преди да се разделят — в точката на едновременност, където извънземният трябва да прибере доктора. И системата незабавно сработва. „При всички случаи той ще е по-полезен там, отколкото в своето време“ — мисли отговорникът на Центъра, докато се забавлява, наблюдавайки процеса, заради свръхизобилието от увереност, така характерно за човешките

същества. От плуващата във въздуха холография иронично се усмивва триъгълното лице на извънземния, покрито с бели люспи. „Не се вълнувай — казва му отговорникът, интерпретирайки жеста му. — Всичко ще бъде добре.“ „Да“ — отвръща му извънземният със звук на стар тромбон. „Съжалявам всички, които се изгубиха при изпреварването на своето време. Имаше един човек на име Сакчери, който от любопитство проучи това явление. Той отхвърли цялата евклидова геометрия, за да може да отрече *характера на правата линия*. Много жалко, нали?“

Извънземният долавя загрижеността на човека и го прекъсва:

„И аз го проучих, но за разлика от Сакчери, Тараскон до преждевременната си смърт така и не показва странични естетски склонности.“ Той произнася фразата с усмивка, с тази предполагаема ирония, с която човешкото същество не е добре запознато, нито се чувства способно да я тълкува. Отговорникът от Службата за приложно разбирателство поклаща глава и забелязва, че прехвърлянето е завършило с успех.

Пътят на отвлечения от своето време доктор Тараскон вече е пресякъл между „р“ и „р“ пътя на предварително съживения андроид, който в девствения си мозък е направил точно отговарящо на процеса копие на интелектуалната и емоционалната си памет. За десети от секундата Мануел бива съживен, получава същност и идентичност и е поместен в пространствено-времевата точка, където трябва да замени Мануел Тараскон от миналото. Според господстващата теория това гарантира, че ходът на важните събития няма да се окаже нарушен. Междувременно оригиналният Мануел, който вярва, че сънува в будно състояние, пресича „огледалото“ в различна посока и моментално бива хиберниран, за да предприеме дългото си пътуване, през което трябва да мине до своето бъдещо обкръжение, когато се събуди.

Изминава половин час. Мануел излиза от „Бар гуцер“ като жертва на силно разочарование. Продължава да стои закотвен в странната територия, която не е нито бъдеще, нито отговаря на съхраняващите се в паметта му спомени. За момент му хрумва, че може би му остава някаква възможност да бъде Мануел Тараскон, и той прави опит да се противопостави на обхваналата го депресия. Вдига поглед.

— Внимавай! — казва някой на висок глас — Може да е въоръжен!

— Да, би трябвало да е той, внимание!

Двамата полицаи се прицелват в него през отворената врата и Мануел им се подчинява; той вече не може да опита нещо друго. В един миг инстинктът му го насочва към прехвърлящата програма.

— Аз съм андроид, изпратен в миналото от САИА, за да заменя доктор Тараскон. Може да го удостоверите чрез генетичен анализ: моята дезоксирибонуклеинова киселина е синтетична и паметта ми може да се презаписва.

Един от полицаите премигва нервно и за момент погледът му се замъглява. Изведнъж през главата му преминава невъзможна мисъл. Не е в състояние да се съгласи с халюцинации от такъв вид, а този човек, който по всяка вероятност е луд, се е оказал смутител на спокойствието. Убил е униформен служител и заслужава да умре.

— Какво каза? Какво ти става? — извиква другият полицай, който е изненадан от изстрелите на колегата си.

След секунда отговорникът от САИА приключи процеса и отново се прехвърли към рутината на Базата за важни събития. Все още обмисляше в подробности това, за което мучеше извънземният. В предварителния доклад на Системата не се съобщаваше, че андроидът щеше да умре през същия ден. И не за първи път забелязваше детайли, които го караха да мисли, че теорията, според която похитеният човек трябва да се замени, не е нищо повече от един стар мит. Дали в миналото доктор Тараскон щеше да претърпи подобна странна неуравновесеност? Независимо от това случилото се трябваше да се знае предварително.

„Процесът очевидно никога не заплашва хода на времето — размишляваше той. — Пространствено-времевите локализатори за замяната се вземат от историческия регистър и след обмена, осъществен един или друг път, всичко продължава по реда си. В постигнатата техника естественият ход на времето представя заменения андроид като запазване на оригинала. Въпреки това, вече има случаи с тъмни звена от времевата верига.

Защо трябваше да пренасят онова изкуствено нещо към доктор Тараскон? Дали защото то вече не съществуваше? И дали докторът би бил пренесен по същия начин, ако се бе появил там, където се

предполагаше, след като *по-рано* фигурираше в регистрите, за които мислеше, че са били променени? Хъм, а ако бе станало обратно? Ако отвличането и замяната бяха изменени и извършени с промяна на пространство-времето? И дали аз не е трябвало да видя онова, което видях в регистрите, където това минало имаше настоящото развитие и настоящия финал?“

Отговорникът от САИА съжаляваше, че Базата на важни събития не бе в състояние да улови и съхрани с достатъчна точност всички подробности и при всеки случай се нагаждаше към по-късните факти, като изтриваше възможното предсказване и възможното минало, заради които всъщност беше създадена. Въпреки това той знаеше, че всяка симулация е подвеждаща... Може би на Системата и се изплъзваха малките събития — като например тези, свързани с бара на една улица, където не бе напълно ясно дали няколко букви от рекламата не светеха, или поне веднъж са просветнали. Случайно ли бе това? Разбира се, събитието също не притежаваше предварителен регистър за минаващото през умовете на главните действащи лица. Много неща не бяха изследвани.

Затова отговорникът от САИА не споменава за това, което скоро ще се случи с него самия: за момента Системата му осигурява друга съдба. От своя страна, той остава още един миг с поглед, забоден в екрана на Системата, и отново прочита темпоралните дистанции, които разделят неговото настояще от времето, където се намираше старият Тараскон и от аномалното събитие. Струва му се, че наблюдава устремено към водна повърхност въздушно мехурче, което се намира на границата на познатия пространство-времеви континуум!

Той остава поразен от откритието и позволява на разума си да побегне безредно по въображаемите пътеки, забулен като в сънищата. Сетне изведнъж възкликва: „Това би означавало, че времето е само едно! — но веднага се обуздава и слага край на нишката на мисълта си, като си спомня и проумява Сакчери. — О, не, няма смисъл, то несъмнено е нещо противоречиво!“

Ето защо мислейки по този начин и благоразумен до лудост, една секунда по-късно отново се опомва в същото това кресло на отговорник, който се завръща от мечтанието с установен извод: характерът на пространство-времето континуум е нелогичен — нелогичен и определено противоречив. След това отговорникът

продължава своята работа. В паметта му се стопява нищожният остатък от спомена, че до предишната секунда е бил андроид от бъдещето в латентно състояние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.